

ПО ВЛЯ НАТА

РОБЪРТ ДЪГОНИ

Не можеш да промениш миналото

РОБЪРТ ДЪГОНИ

ПО
ЛЯ
НА
ТА

Превод от английски
Анелия Петрунова

beni
TORIAL
София, 2024

Всички права на български език са запазени.
Възпроизвеждането на цялата книга или на части от нея
пог каквато и да било форма е забранено
без писменото съгласие на издателство Venitorial.
Благодарим Ви, че купувате легално издание на книгата
и не нарушавате Закона за авторско право и сродните му права.

Това е художествено произведение. Имената, героите,
организациите, местата, събитията и случките са или плод
на авторското въображение, или са пригодени към целите
на повествованието.

IN THE CLEARING

Robert Dugoni

Copyright © 2016 La Mesa Fiction, LLC

Поляната

© Анелия Петрунова, превод от английски, 2024

© Биляна Славкова, *Kontur Creative*, дизайн на корицата, 2024

© Venitorial, издател, 2024

ISBN 978-619-7639-52-0

*За Джо.
Време е да полетиш, сине.
Време е да се извисиш.*

Пролог

5 ноември 1976 година, петък
Окръг Кликиат, Вашингтон

Бъз Алмънд уведоми централата, че потегля, натисна педала за газта и се усмихна на рева на двигателя V-8 с 245 конски сили, когато ускорението го побутна назад към седалката. В офиса се говореше, че политиците постепенно ще бракуват гълтащите бензин динозаври и ще ги заменят с по-икономични коли с цел ограничаване на разходите. Може би, но засега Бъз караше една от големите коли, шевролет „Каприс“ с твърд таван, и възнамеряваше да я загържи, докато не изтръгнеха волана от пръстите му.

Приливът на адреналин го накара да се надигне на седалката, мозъчните му синапси се задействаха и започнаха да изпращат електрически импулси. В пълна изправност. В Морската пехота наричаха това състояние „бойна готовност“. Той не виждаше причина да възприема нова терминология сега, когато беше заместник-шериф в окръг Кликиат.
„Ура“ ли чувам?*

Бъз намали скоростта, смъкна стъклото от страната на шофьорската седалка и регулира светлината на фара, докато търсеше пресечката. Повечето улици в този район имаха табели, но не всички; някои не бяха нищо повече от

* Боен вик на морските пехотинци. – Б. пр.

тесни неасфалтирани пътеки. Тъй като нямаше улично осветление, а над околността беше нависнал плътен облак, беше тъмно като в роз. Човек можеше да мине покрай някоя улица, без изобщо да я види.

Светлината падна върху групичка очукани пощенски кутии върху гървени стълбове. Бъз започна да мести бавно лъча нагоре по един метален стълб, докато видя светлоотразителна зелена табела с име на улица: „Клиър Крийк Роуд“. Нея търсеше. Зави. Колата заподскача и се закламушка през браздите и дупките. Местните стягаха някои пътища през пролетта и лятото. Не и този.

Той измина към четиристотин метра през растящи нагъсто каменни гърбове, борове и трепетлики. На един завой наляво в клоните на гърветата заблещука светлина. Бъз подкара към нея и колата продължи по чакълена алея, водеща до сглобяема къща от два съединени панела. Преди да паркира, някакъв мъж бутна входната врата, слезе по три гървени стълби и прекоси неасфалтиран двор, претърпан с нахвърляни на купчина гърва за огрев, метални отпадъци и празен простор.

Бъз провери името, което беше надраскал в джобния си бележник, и слезе от колата. Миришещият на борове въздух беше наситен с усещането за предстоящия снеговалеж. Първият за сезона. Дъщерите му щяха да се зарадват.

Почвата, която започваше да замръзва от резкия спад на температурата след едноседмичните проливни гърждове, хрущеше под обувките му.

– Вие ли сте господин Канаскът? – попита Бъз.

– Ърл – каза мъжът и протегна загрубяла, изсъхнала ръка. Заради тъмната кожа и черната коса на Ърл Канаскът, която носеше на конска опашка, Бъз предположи, че той беше член на племето кликитат. Повечето се бяха преместили на североизток в резервата „Якама“ преди десетилетия, но не всички. Ърл носеше дебело брезентово яке, гънки и обувки с дебели подметки. Лицето му беше осеяно с тъмни бенки и имаше обрুলения вид, който работата на открито придава. Бъз предположи, че беше на четиридесет и една-две години.

- Обадили сте се за гъщеря си? – попита Бъз.
- Кими се прибира пеша от работа. Обажда се от закусвалнята, преди да тръгне. Никога не закъснява.
- Закусвалня „Колумбия“? – попита Бъз, който си водеше записки. Беше подминал постройката от гънери с едно-единствено помещение преди около километър на щатски път 141.
- От вратата на къщата с бързи крачки излезе жена, като се загръщаше с дълго палто. Последва я млад мъж, вероятно пораснал син, като се имаше предвид голямата прилика.
- Това са жена ми Нети и синът ни Ейлан – каза Ърл.
- Подгъвът на нощницата на Нети се подаваше под палтото ѝ. Беше обута с чехли. Ейлан стоеше бос, по гънки и бяла мениска. На Бъз му ставаше студено дори само като го гледаше.
- В колко часа се прибира Кими обикновено?
- Единайсет. Никога не закъснява.
- И тази вечер се обади?
- Всяка вечер. Обажда се всяка вечер, когато е на работа – каза Ърл, в чийто глас започваше да се долавя нетърпение.
- Какво каза? – попита Бъз, като се опитваше да запази спокойствие, но започваше да изпитва усещането, че не ставаше въпрос просто за момиче, закъсняло за вечерния си час.
- Каза, че тръгва към вкъщи.
- Неги сложи ръка върху тази на мъжа си, за да го успокои.
- Това не е в стила на Кими – каза тя на Бъз. – Тя не би ни разтревожила. Добро момиче е. Следващата година ще отиде да учи във Вашингтонския университет. Щом е казала, че се прибира, значи ще го направи.
- Ейлан обърна глава и скръсти ръцете си на гърдите, което се стори странна реакция на Бъз.
- Значи тя учи в гимназията?
- В последния курс на гимназия „Стоунридж“ е – каза Нети.
- Може ли да е отишла у някоя приятелка?
- Не – отвърна Ърл.

– И никога преди не е правила така? Никога не е закъснявала?

– Никога – потвърдиха Ърл и Нети в един глас.

– Добре – каза Бъз. – Има ли нещо у дома или в училище, което може да я е накарало да наруши навика си?

– Какво например? – попита Ърл, чийто глас сега прозвуча гневно.

Бъз остана спокоен.

– Скорошни скарвания. Тийнейджърски грами в училище? – Бъз нямаше база за сравнение – неговите дъщери бяха на четири и на две, – макар да си спомняше, че сестрите му и техните приятелки се бяха превърнали в истински кошмар, когато влязоха в пубертета.

– Скъса с приятеля си – каза Ейлан и разговорът изведнъж замлъкна.

Бъз погледна към младежа. Тъй като той не обясни, Бъз отново насочи вниманието си към Нети и Ърл. От обърканиците им изражения разбра, че това или беше новина за тях, или беше нещо, което не смятаха, че си заслужава да споменат.

– Кога се случи това? – попита той Ейлан.

– Преди два-три дни.

Започваме да постигаме някакъв напредък – помисли Бъз.

– Кой е приятелят ѝ?

– Томи Мур – каза Ейлан.

– Познаваш ли го?

– Бяхме съученици, но тогава не ѝ беше приятел. Запознах ги след това.

– Кога?

– Преди две години.

– Имат връзка от две години?

– Не – натърти Нети.

– Не, преди две години учех в гимназията – каза Ейлан.

– Ейлан не завърши – каза Нети.

Бъз изпита силното усещане, че Ърл и Нети не бяха одобрявали връзката на дъщеря си.

– Колко дълго имаха връзка Кими и Томи? – попита Бъз.

Нети махна пренебрежително с ръка.
– Не беше нищо сериозно. Казах ви, Кими ще следва.
Бъз погледна към Ейлан.
– Шест месеца – каза той. – Започнаха да излизат в края на миналата година.
Бъз нарисова звезда до името „Томи Мур“ в бележника си.
– Знаеш ли къде живее той?
Ейлан посочи към гърветата.
– Хюсъм.
Бъз смяташе да се обади в централата и да поиска адреса.
– С какво се занимава?
– Автотехник е. И се боксира. Шампион е от „Златните ръкавици“*.
– Защо скъсаха?
Ейлан поклати глава и приведе рамене, за да се защити от студа.
– Не знам.
– Сестра ти казвала ли ти е някога, че имат проблеми?
– Ние не си говорим.
Бъз си отбеляза и това наум.
– Със сестра ти не си говорите?
– Не. Томи каза, че нещата не вървели много добре. Кими понякога е истинска кучка.
– Ейлан – скастри го Ърл, очевидно разстроен.
– Чакай – настоя Бъз. – Томи ли ти каза, че нещата не вървели добре?
– Каза само, че Кими започнала да си вири носа.
Ърл се намеси.
– Връзката им не беше сериозна.
Ейлан извъртя презрително очи и се обърна.
Преди Бъз да успее да зададе друг въпрос, Ърл и Нети погледнаха встрани от него и той се извърна и видя шествие от фарове между гърветата.
– Възможно ли е да е тя? – попита.

---

* Организация, която провежда ежегодни аматьорски боксови турнири на национално ниво в САЩ. – Б. пр.

– Не. Това са хора, които повиках да помогнат.

Три коли завиха и влязоха в двора. Паркираха до патрулната кола на Бъз. От тях слязоха мъже и жени, затръшнаха се врати. Жените отидоха при Нети и започнаха да я утешават. Мъжете погледнаха към Ърл, който се обърна към сина си.

– Върви с тях.

Бъз вдигна ръка.

– Чакайте, Ърл. Кои са всички тези хора?

– Приятели – каза Ърл. – Отиват да търсят Кими.

– Добре, но искам само всички да изчакат една секунда.

– Нещо ѝ се е случило – настоя Ърл. – Върви – заръча на Ейлан.

Ейлан взе чифт обувки от стълбите и отиде с мъжете при колите им, които бързо потеглиха.

– Защо мислите, че може да ѝ се е случило нещо? – попита Бъз.

– Заради протестите.

– Протестите на футболните мачове ли?

„Стоунридж Сентинъл“ и „Орегоничн“, който имаше по-голям тираж, бяха отразили протестите на племената якама срещу използването на името „Ред Рейдърс“* от гимназията „Стоунридж“ и талисмана на отбора – бял ученик с лице, изрисувано в бойни цветове, и с пера на главата, който излизаше на игрището, яхнал петнист кон, и забождаше копия в тревата.

– Някой заплашвал ли ви е? – попита Бъз. – Или нея?

– Това разбуди духовете сред общността. Кими е моя дъщеря. Като старейшина, аз съм символ на протеста.

Бъз разтърка наболата брада по брадичката си.

– Ще ми трябва скорошна снимка и физическо описание на Кими, както и списък на най-близките ѝ приятелки.

Ърл кимна на жените, които влязоха бързо в къщата.

– Жена ми ще ви представи имена и ще започне да се обажда на приятелките на Кими.

---

* Червените нашественици (англ.). – Б. пр.

– Знаете ли по какъв маршрут се прибира гъщера ви? – попита Бъз.

– Да.

– Да го огледаме, преди да завали сняг.

Забързаха към патрулната му кола и се качиха вътре. Тъй като усещаше безпокойството на Търл и си помисли за собствените си деца, Бъз каза:

– Ще намерим гъщера ви, господин Канаскът.

Търл не отговори; само се взираше в тъмнината от другата страна на предното стъкло.

beni TORIAL

**Трета книга от поредицата за една от
най-харесваните детективки в жанра –
Трейси Кросуайт**

Трейси има опит с разнищването на неразкрити престъпления. Затова когато Джени, стара приятелка от полицейската академия и нейно протеже, я моли за помощ при разследването на съмнително самоубийство на ученичка от елитна гимназия, случило се преди четириесет години, тя приема без колебание.

През 1976 г. Кими Канаскът е намерена мъртва в реката Уайт Салмън край малкото градче Стоунридж. Полицията набързо приключва следствието със заключението, че момичето самò е решило да сложи край на живота си. Но бащата на Джени, заместник-шерифът Бъз Алмънд, поставя под съмнение крайното решение и не спира да се връща към случая до смъртта си.

Трейси тръгва по следите, оставени от Бъз в кафява папка с личните му разкрития, и се впуска смело в колективната памет на малкото градче, където общността пази ревниво своите тайни.

Дали ще успее да разкрие цялата истина, за да даде покой на семейство Канаскът, или самата тя ще се озове в опасност?

Цена 26 лв. | 13.30 €

www.benitorial.com

9 786197 639520